

ZBORNİK NIKŠE RANJINE
PJESME DŽORE DRŽIĆA

[PJESNI LJUVENE]

[Br. 513]

[Gizdava t' jur nika vidih da gre vila]

Gizdava t' jur nika vidih da gre vila
s kom ures i dika slavno t' se združila;
i rekoš sam sebi: zač nju svi ne slave,
tač na svit prî ne bi vila bez zabave.
Ovuj nam Bog izda, da svit njom napuni
lipostju od gizda, kom ju vrh svih kruni.
Rekal bih: ona je danici luk dala
i zviru striljaje po lugu vladala;
er se svak na svitu, gdi ona gre, čudi
da stavši na cvitu cvitku ne naudi.
Togaj cić svak pravi: ona je od vila
tanac u dubravi s vilami svodila;
ajli je, svi sumnje; isplila s jezerom,
pridrugo kamen'je u kom vri s biserom.
Ja dim da pod gorom nikla je iz cvitja,
u vrime jur zorom lipoga prolitja;
ar mi svak toj veli da cvitje takmiti
velmi se veseli i vince još viti.
Ajli je sletila iz kola sončana,
da svit zna ka vila od sunca bi dana.
Ar kej su sve bile na saj svit mudrosti,
jur se su skupile s nje umom zadosti,
neka se ne snizi izvrsna nje gizda
ku Višnji uzvisi vrh tretjih jur zvizda.
Dil togaj sva ina svaki nas ostavi,
taj vila jedina da se vrh svih slavi.

[Br. 514]

[Pokle nî stvar ina da saj svit uresa]

Pokle nî stvar ina da saj svit uresa
ner ovaj jedina ka sleti s nebesa,
svak začni misliti ter umom proziraj
čim ima tuj biti urešen svitli raj,
gdi tacih gospoja kolo se veseli,
bez konca i broja pojući s anđeli.

[Br. 515]

[Draža je od zlata, lipša ner prolitje]

Draža je od zlata, lipša ner prolitje,
po poljih kad cvata razliko jur cvitje.
Ljubav ju s nebesi i narav s zvezdami
najlipše uresi meu svim vilami.
Ima rusi kosi jakno zlate žice,
hladak ih uznosi uz rajsko nje lice.
Oh, crna dva vlasa, vrh oči uzvita,
lipa t' su ukrasa, tanko t' su povita!
Oči nje jak zvizde gore u svitlosti,
u njih su sve gizde i rajske liposti.
Rumen cvit ružice tere džilj pribili
cafti jo' na lice gizdavoju toj vili.
Eto je prilike andela smiljena
u koj su sve dike i sva moć ljuvena!
Tanci su nje usti rumena uresa,
slatku rič izusti jak romon s nebesa;
a vesel smih stvori, sramom bez priroka,
čis biser otvori, - nî lipši s istoka.
Grlo nje pribilo bistro se prozire,
prozre se jak vrilo gdi čisto izvire.
Gizde me nje smame, lipša je ner vila
ka je svitle prame niz grlo razvila,
ter lovi jur zviru u lugu zelenom
striljaje ke tiri po cvitju rumenom.
Tanka je, visoka, ništor joj ne lipše;
k zapadu s istoka pod nebom nî lipše.
Oto ju Bog stvori svršene liposti,
život moj da gori ljuvenom kriposti,
ter želim svaki dan sunčano nje lice,
jak jelin prižedan kad želi vodice.

[Br. 516]

[Oh, kruno pridraga, biserni moj cvite]

Oh, kruno pridraga, biserni moj cvite,
ljubav me primaga da umrem krozi te.
Tijem ne htij zamirat, ar oči utiču
tve gizde pozirat kojim se vas diču.
Ni mi htij zabavit, molim te za milos,

sluga se tvoj pravit, zač mi je usilos,
pokle mi s', gospoje, u prseh mojih stril,
i duše još moje ti s', vilo, veći dil.
Ar meu svim vilama i meu sva još dobra
gospoda s' ti sama me srce ku obra;
ni pomnjim za ino na saj svit što viđu
neg tebi jedino u milos da priđu.
Nis' tvrđa kamena, nit može toj biti,
gdi s', vilo, ljubljena, da nećeš ljubiti;
najliše ki t' mladost s životom dariva
na svaku tvu rados vik da ti vas biva.
A uzrok tomu bi tva lipos, sunačce,
ku velmi obljudi me želno srdačce;
ar ljubav tolika hitro ga pritvori,
anđelska tva slika da na njem sva gori.
Tebi me još izda ter u hip on sveza
s kripostju jur zvizda od tretjih nebesa,
da uze ljuvene, dokle na svit hodim,
ne zdriješim ja s mene, ni jej se slobodim.
Smiljeno cić toga ja t' se ću pomolit,
vrh mene svim tvoga ne htij se oholit;
reci se da s' moja, za bijelo tve lice,
jur moja gospoja, a ja tvoj, ružice.
A mnom se neć stidit meu vile gizdave,
nu ti će zavidit cić hvale i slave,
na svakom vesel'ju u pjesneh gdi sloveš,
za gizdu još vel'ju kruna se svim zoveš.
Svemu je svrha smrt, nu samo slavan glas
ne može nigdar strt, ar nad njim ne ima vlas.
Krostoje se ć mnom, vilo, vrhu svih dičiti,
istom me jur milo htij k sebi primiti;
a plaću ja inu za moj trud ne prosim
neg tebe jedinu u prseh ku nosim.

[Br. 517]

[Milos svu napuno tad svitu Bog izda]

Milos svu napuno tad svitu Bog izda,
tebe, slavna kruno, kad stvori vrh zvizda;
i tim ti da ime nazvav te milostju,
da te svu sasvime uresi lipostju, -
lipos, ka na saj svit izvrsna još ne bi
ku bi moć proslavit, razmi taj u tebi.
Očima s' sunačce i anđel pozorom,
svitli raj vinačce goji t' rano zorom,
svu slavu da t' nosi tva glava ka cvata

u rusi toj kosi jak pričista zlata.
Grlom sniga s' bilja, bistrinja još leda,
svu lipos od džilja u njem narav zgleda.
Ja sumnjim jeda si, vilo, s neba sišla,
ajli s' vila ka si sî čas iz lug prišla.
Odasvud prosineš jak zora s istoka
ti, vilo, gdi mineš tanka i visoka.
Reče svak sam sebi: poziraj, poziraj,
na saj svit prî ne bi ni će bit lipši raj!
Er dražim prolitjem stvori se tuj jesen,
procafti t' put cvitjem, s mirisom uresen.
Slatku rič ajli glas kad pustiš još, vilo,
tuj sve kroz čudnu slas bude se smamilo;
čuvši još tve pisni, razumne zadosti,
sve ončas uzbisni u nikoj radosti.
Eto u sve dilo anđel si s nebesa!
cić togaj, mâ vilo, ljubav me tva steza,
lipos da t' u pjesni i slavim i pišem,
ter s vel'jom ljubezni vrh zvizda uzdvižem.
Istom mi udili toj čim se ozivaš,
moj cvite primili, ki u mni pribivaš.

[Br. 518]

[Želim te povazdan, moj dragi biseru]

Želim te povazdan, moj dragi biseru,
jak jelin kad žedan želi prič k jezeru,
tve oči sunčane da budu lik mi dat
i skrovne me rane kriposno izvidat
srid srdca u meni tvoj pogled ke stvori,
tvoj pogled ljuveni koji me umori.
Bilig je toj rani priblido me lice
i život skončani cić tebe, divice.
Toj sama mož vidit, pod prozor tvoj minuv
gdi budem problidit, s uzdahom ostinuv;
ma nu se pozriti slobodno ne smimo,
meu nami sakriti ljubav ku tajimo.
Aj, Bože, stvori li na saj svit trud veći
neg tomu ki cvili dragoga želeći?
Ah, oni blaženi i velmi čestiti
ki često združeni mogu se ljubiti,
ter željom ne traju najlipše mladosti,

ni zaman ufaju uživati radosti.
Tako mi, mâ vilo, ovakoj ne sahnut
i na tve još krilo pokojno t' odahnut,
tako me još hrlo tvojom kosom rusom
svezala za grlo jak lovac zvir uzom,
koli su pričudne sej muke misliti,
većma su još trudne u srcu trpiti.
Krostoј te povazdan želim, moj biseru,
jak jelin kad žedan želi prič k jezeru.

[Br. 519]

[Mladahte divice ter vile gizdave]

Mladahte divice ter vile gizdave,
uresiv njih lice, same se proslave,
najliše ke tuže krozi zlate strile
ke ih su do duše u prsi ranile.
I koja usiše u suzah skroveno,
a srcem uzdiše plamenkom ljuveno,
još oči nje ode pokoj i mirni san,
jur ki jo' ne dođe priza svu noć i dan.
Ter bude brez mista tom iskrom goreći,
kojzi još nî višta ni ju zna izreći;
čudi se u sebi, toj smisliv živin'je:
"Ovoj mi prî ne bi od srca želin'je!"
Er licem problidi, povrhši oholas,
a lipim zavidi od kojih slove glas.
Taj mimo sve ine s jutra rani zorom,
prî ner sunce sine s istoka nad gorom.
Ruci nje pribile i rajsko još lice
hladkom se nadile od bistre vodice;
zatim zlatne vlase prihitro raspravi
i, vrkši niza se, u svilan trak stavi.
Okol glave sama rusu kosu svivši
a svitla dva prama niz lica pustivši,
svoj pozor gizda pun nad vodu nadazre
ter liso jak paun tuj sva se obazre.
Izide tuj hrlo na svital nje prozor,
kažući sve grlo i gizdav svoj pozor;
ter koga tuj zgleda, kad lice na nj svrne,
stvari ga od leda, da srcem vas strne.
Gorko ga prostrili s porazom ljuvenim,
vas svoj vik da cvili srdačcem ranjenim;
i sam tuj da neće, bude t' mu usilos
hvalit ju odveće, za dobit nje milos.

[Br. 520]

[Zamukni sva hvala tihoga slavica]

Zamukni sva hvala tihoga slavica
i sva čas ostala letuštih jur ptica;
zamukni sva slava po moru ka slove,
sirena gizdava pojući kad plove,
ar slišam i vidim da glasom nî druga
toj vili ku slidim kako sve nje sluga;
ni nigdar bi čuven ni će bit lipši glas,
ni toli još ljuven da ima veću slas.
Narav se začudiv sam sebe prikori
er, velmi sve trudiv, takmen glas ne stvori.
Mnju nije zemaljski ni na saj svit stvoren
ner s nebes anđelski, rajom je uzoren;
ter bi dan toj vili, umrli da znaju
ku milos Bog dili prid sobom u raju,
da se svak uteče i sili k njemu doć
i u svem da reče prem svasma saj svit oć.

[Br. 521]

[Ka se je jur vila ajli još gospoja]

Ka se je jur vila ajli još gospoja
gizdavija vidila i lipša ner moja?
ar kako sve vode iz mora izviru
ter svud se rashode i opet u nj zbiru,
tač od nje izniču sve gizde zadosti
i opet sve stiču u njejzi liposti.
A to je svidočno jak zračna jur zora
i sunce istočno kad sine vrh gora.

[Br. 522]

[Prî može biti lav bez lova od zviri]

Prî može biti lav bez lova od zviri
ner mene da ljubav bez vile samiri
cić koje usišem i želno uzdišem;
gizdavija jer vila i lipša na sviti,
mnim, nigdar nî bila ni može još biti.
Krostoje se ne stidim nje lipos jer slidim.
Jak pramen ki zvizda po nebu pronosi
na glavi Bog jo' zda da sjaju tej kosi,
kih me vlas u prsi sve srce zamrsi.
Oči joj zasine svemu vid svitlostju,
ar s njih zrak prosine sunčanom kripostju,
od kih zlat stril mani sve srce izrani.
Riči nje ali glas ki bude još čuti
romon i rajsku slas u srdcu očuti,
a mene opoji i u svem posvoji.
Eto svi jur teku nje ličce da vide;
sî anđel, još reku, iz raja kad pride
koji me otravi u željah ljubavi?
Tanka je, visoka kako sve taj vila
ka zviri s istoka strilom je zgonila;
tijem ima kriposti vrh moje mladosti.
Jak sunce svitlostju sve zvizde kad skriva,
tač ona lipostju sve vile prisiva
komzi me priblazi pak smrtno porazi.
Naglo, brez pokoja zač da se ne želi
tač slavna gospoja i pozor veseli,
za manju pokle stvar boj bije kralj i car?
Ah, tako m' ne tužit i prijat od nje lik,
budem jo' ja služit po sve dni vas moj vik,
tere se ne stidit liposti nje slidit.

[Br. 523]

[er lipos uresa razumom andelskim]

er lipos uresa razumom andelskim,
ki dar nî s nebesa dan vilam zemaljskim.
Rajsko se nje lice starosti izbavlja,
jak ptica fenice ka svoj vik ponavlja.
Oh, rič nje prilipa s pogledom od oči,

vim cvitje prosipa i biser s istoči.
Izvrzne još hvale tko da sve pobroji
i dike ostale kima me posvoji?
Ne bi cić ublidil svak željom kako ja,
kade bi on vidil ka taj bi gospoja.

[Br. 524]

[U čem se tko vidi, u tom je mišljen'ju]

U čem se tko vidi, u tom je mišljen'ju,
i svaki besidi o svomu živjen'ju;
još ki se čim ćuti, obrazom pokaže:
trudni su jur puti da lićcem tko laže.
Gdi je moć očima tajat rane skrovno
u sebi ke ima srdačce jadovno?
ar srce sve neće održat tužice,
nu ih dil odmeće na oči ter lice.
I svak što ki ljubi od srca s vesel'jem,
jur kade izgubi, ostane s dresel'jem;
i koga trg hrani, o trgu govori,
a ranjen o rani ka ga većma mori.
Ovo jest naravom: ka gdi tko uživa,
tuj mu sa svom slavom sva misal pribiva.
Tač nima jur inu misal me srdačce
ner vilu jedinu ka mi je sunačce.
Razgovor nje želim i ufam imiti,
krostoј se veselim na saj svit živiti;
i tim se ne stidim, mâ mlados nu slavi
nje lipos gdi slidim i u san i javi.
Er drago prolitje i narav na saj svit
od nje meu sve cvitje ne stvori lipši cvit.
Ne hajem za zlato ni drago kamen'je,
ni mi je još na to ni um ni mišljen'je.
Istom da uživam me srce ku obra,
vam ludim darivam zemaljska sva dobra;
ar veće ja žudim za sužna nje biti
ner svemu da sudim, ostav kralj na sviti.
Krostoј ne govorim ni mislim rič inu
ner vilu ku dvorim za ljubav jedinu.

[Br. 525]

[Gdi možem da poju, cvileći srdačcem]

Gdi možem da poju, cvileći srdačcem,
zgedaje gospoju s bisernim vinačcem,
a ne smim njo' reći, da mi ki ne zazre,
milos nje želeći kako mi život mre.
Još ne znah istinom ki ljubav trud ima
i kojim načinom suzi se očima,
dokle ne bih vidil oči nje s obrazom,
prid kim sam ublidil jak cvitak prid mrazom.
Od toga još doba, staviv svu kripko moć,
kako se podoba slidim ju dan i noć,
u srcu jedinom s pogledom misleći
da s dobrim načinom budem se nje reći,
reć sve dni nje sluga virniji ner grlica,
ka zgubiv jur druga puna je tužica.
Nu sčekav misto toj, podobno k vrimenu,
ne mogoh skazat joj tu ljubav skrovenu.
Evo se sad čudim da možem odoliti,
gdi gledam i žudim, a ne smim nje moliti.
Da ve mi tač ne da želiti nje lice
u kom se zrak gleda nebeske danice!

[Br. 526]

[Biserna s' krunica svim diklam od svita]

Biserna s' krunica svim diklam od svita,
jak zvizdam danica ka zorom osvita,
ar sunce koliko miseca prisiva,
tva lipos toliko sve vile dobiva.
Slidim te tim, vilo, kako sve vridnu stvar,
za ku bih smrt milo primil jak slavan dar.
Nu što je, dim, smrt taj pri dugu zlu viku?
jak kratak uzdihaj pri plaču veliku!
Vesel bih pribival u smrtnu životu,
a da bih uživao tuj tvoju lipotu,
ne da ti je s priroči ner slatkom besjedom
i drazih još oči pričestim pogledom.
Za ino, mimo toj, vilu tko bi hajal,
taj da bi život svoj ufan'jem istrajal.

[Br. 527]

[Ki čas te ja vidim, oj svitla danice]

Ki čas te ja vidim, oj svitla danice,
vaskolik problidim, - toj t' kaže me lice, -
ter srcem uzdahnem, ostinuv kako mraz,
gdi tužan vas sahnem kroz rajski tvoj obraz.
Da nimaš ni malo od mene služen'je,
toj bi te imalo svrnut na smiljen'je,
a ti s' protiv meni pritvrda odveće, -
proklet stril ljuveni cić moje nesrjeće!
Nu pri'će sunačce s nebom se rastati
ner moje srdačce tvu lipos parjati.

[Br. 528]

[Sve kej sam jur slušal like ter nauke]

Sve kej sam jur slušal like ter nauke,
evo sam sve kušal za izvidat sej muke;
nu da se slobodim sužanstvu ljuvenu,
ja lik ne nahodim, razmi smrt studenu.
I još mi svak pravi: "Moli se toj vili
ka te tač otravi i srce prostrili;
stril ki t' ranu čini, tim ju mož izvidat, -
na saj svit lik ini ne mož toj rani dat."
Toj i sam ja vidim, nu zaman jes meni
ne vilu da slidim ner mramor studeni.
Ar sve što ja veće smiljeno nju molim,
većma se odmeće nje ličcem oholim.

[Br. 529]

[Vila ka mnom vlada i mojim životom]

Vila ka mnom vlada i mojim životom
žestok mi trud zada nje rajskom lipotom.
Nje rajskom lipotom stravi me još toli,
da vas vik i potom jur mnom se svak boli.
Jur mnom se svak boli, ar zgubih još dušu,
toj vili pokoli odlučih da služu.
Odlučih da služu, mneći bit njom blažen,
a ne tač da tužu ranjen i poražen.
Ranjen i poražen u plaču još sahnem,

ki će bit utažen jur kad ja izdahnem.
Jur kad ja izdahnem, nad mnom ću pisati:
"Željah, da odahnem, tamnu smrt prijati.
Tamnu smrt prijati, ar velmi bi bolje
i saj svit parjati a ne imat nevolje.
A ne imat nevolje ke ćutih cić vile
jak jelin u polje izranjen od strile."

[Br. 530]

[Vilo, ka prostrili me prsi ljubezni]

Vilo, ka prostrili me prsi ljubezni
i ktomuj nadili razlike boljezni,
za rajske tve oči prilipše sunačca
molim te, izroči trud s moga srdačca.
Z' anđelski obraz tvoj kojim me s' smamila,
jur pamet i um moj da bi mi vratila.
Za bilo tve grlo kojim me porazi,
ovi moj trud hrlo smiri ter utaži.
Kako sve gospoju hoću te još molit
za slatku rič tvoju, nemoj se oholit.
Najlipša meu zvizde, o svitla danice,
za rajske tve gizde, ne bran' mi tve lice.
Ne čin' se želiti, cić Boga t' jur budi,
tako ti primiti tve srce što žudi.
Ar tko ljubi virno ima ljubljen biti,
i velmi s njim mirno pravo je živiti.

[Br. 531]

[Gizdave mladosti i vi svi ostali]

Gizdave mladosti i vi svi ostali
u ovoj radosti ki se ste sabrali!
Jur ja sam po kom se dobra kob nariče,
togaj cić svi mnom se, gdi pridem, uzdiče;
odasvud tuj slava s vesel'jem prihodi,
jak poljem kad trava litnji cvit usplodi.
Razlici svi ljudi, sve sunce št' obsiva,
na rados jur svudi svak mene priziva;
er iz mojih usti što godir se reče,

sve nebo dopusti i sve se toj steče.
Tim pridoh da ove ja vidim radosti
kej vas svit sad slove veselo zadosti;
i da zna svaki vas ar ću navistiti
ovdi za kratak ćas blagosov ćestiti
toj vili ka sama u kruni od zlata
odasvud meu vama biserom jur cvata.
Krostoј me svi milo sad ovdi slišite,
najliše ti, vilo, rumeni naš cvite!
Da bi užívala jak rajem združena
sve dni, sva ostala naprida vrimena;
saj svit da t' zavidi vas tvoj vik i potom,
najliše ki vidi da si s tim životom.
Neka t' slavno ime uvike ostaje,
ako i sva vrime životna skonćaje.
Gdi godir kad dođeš, tuj svudi pokojan
[s] zdravjem da mir odeš nebesom dostojan;
ne samo ćloviku nu svakoj živini
da sve za tvu diku skladno se sjedini.
Neka su općene sve zviri zemaljske,
i ribe vodene i ptice nebeske.
U toј slavi stćići, vas sī svit blaženstvom
da se bude reći drug s rajskim kraljestvom,
gdi ćudno s grlicam sokoli minuju
i meu drobnim pticam po dubju stanuju;
ni se boji smrti u toј zec travici
gdi su brzi hrti i vižli slidnici.
Oholi još lavi tere zviri tvrde
neka se ne pravi nejacih da grde;
košuta još plaha po polju općenu
da pase bez straha travicu zelenu,
i jelin lagahti od lovac litnji dan
bez sumnje da dahti gdi k vodi gre žedan.
Sve ti se toј zbudi, neka svit daj sada
poćine od ljudi kih volja uzvlada.
Još kraji ter more i vitri studeni
mir skladno da stvore meu sobom združeni.
Oda svake strane, na saj svit toli lip,
da zemlja ostane u jedan vićni hip,
travicom zelenom sve dni se dićeći
i ružom rumenom rajski mirišeći,
jak lipo prolitje, lipše vidit zlata,
razliko kad cvitje po poljih uscvata,
i rosom uzsiva jak drobnim biserom
koi vri ter dopliva s istoćnim jezerom.
Da slavie žalosno i tužno cviljen'je
svrne u radosno i milo spivan'je;
u taj pokoj stćići, iz glasa dan i noć,
svakćas te slaveći nada svu svoju moć,
s ostalim ptićicam tobom se dićeći,

ar meu svim divicam anđel se mož reći.
Taj slavna čudesa, uvik neskončana
budući s nebesa kroz te, vilo, dana,
da svako stvoren'je sve dni vika svoga
za tvoje živjen'je vinu moli Boga,
glas jedan smiljeno u dne i u noći
puštaje ljuveno vrh svoje sve moći:
"O Bože jedini, ki svemu budući
stvoritelj istini i kralj primogući,
umrlih moljen'je ako ti je ugodno,
u kom je snižen'je sve za te podobno,
budi milos tvoja u semuj životu
da ovaj gospoja prodlji svu lipotu,
u sî hip mladosti vično pribivaje,
a nidne starosti vrh nje vlas nimaje.
Pokle s' dal da zmija nigdar se ne stara,
ka se u krug svija i rani jad stvara;
toj se zna očito jer kripos tuj ima
da svako jur lito mlados na se prima.
Eto još meu ptice, prave nam, na saj svit
jedina fenice da će vično živit,
u istok na gori ka se sama stavlja,
srid ognja da zgori, i pak se ponavlja.
Krostoju, višnji Bože, ne daj nad tom vilom
da igdar smrt može hvalit se svom silom;
zač kroz nje liposti mnozi se silimo
da tvoje milosti u raju vidimo,
misleći u sebi ka ima bit slava
u tvoj dvor pri tebi, gdi se sve poznavava,
jur pokle ćutimo taj pokoj i rados
ovdi ku vidimo kroz ovuj tvu mlados,
ka nam se anđel mni ne samo lipotom
nu svim što ne tamni, Bože, prid pravdom tvom
To li ju igdar hoć uzet [s] svita segaj,
čin' da nas smrtna noć obujmi prî tegaj,
u njem tej žalosti neka ne čujemo
i da tej grdosti vidit ne budemo
ka bi za njom bila; a toj sam dobro znaš
ar je ovaj vila sva dika i mir naš.

[Br. 532]

[Mniš li da taj slava u pisneh ku poju]

Mniš li da taj slava u pisneh ku poju
dostojna i prava nî za tuj gospoju,
nju staviv dobrotom i umom vrh zvizda
i rajskom lipotom da svitu jest gizda,
i još ju blaženu i mudru čineći
i u svem počtenu oholo slaveći?
Oj, da ju kad vidiš, reči mi ć od dike:
"Uzdišeš i blidiš cić vile tolike!"
Razlog nu toj neće da za raj ka sjaju
svitovni odveće slobodno spivaju;
er razum s mudrostju vas ki na saj svit bi
da sa svom kripostju sad bude dan tebi,
taj nje hip, ne da ga samo mož izreći,
u se nu t' misal ga ne može izseći.
A nu sam smisli se, da te ne pogrđi,
ter s gnivom da ti se protiv ne rasrdi.
Gdi li ćeš prozriti izvrsnu nje lipos
i smin'jem slaviti, nimavši tuj kripos?
Zasveda t' sila bi kroz nje ljubav s mukom,
ne sama po sebi nu višnjom odlukom.

[Br. 533]

[Višnji Bog, ki vlada nas i sva ostala]

Višnji Bog, ki vlada nas i sva ostala,
budi mu jur sada izvrsna sva hvala,
pokle nas dobavi prijat ovuj rados;
krostoј ga jur slavi ovdi svaka mlados,
ter često poziraj mladahtu diklicu
ka je jak svitli raj u lipom nje licu.
Rusa je nje kosi okol glave svita,
krunu vrh nje nosi prolitnjega cvita,
ter tanca meu vama kako iz lug vila,
svitla je dva prama niz ličca pustila.
Bistar pogled ima, - u njem su sve gizde, -
ter pozre očima, jak da su dvi zvizde.
Slatku rič izusti, kojom nas svih sveza,
a smiljen glas pusti jak anđel s nebesa.
Lipše nam prosine ner zora s istoka
taj vila gdi mine tanka i visoka.

Togaj cié u koli ovdi ju svak slavi,
ter njom se oholi s kim ju Bog sastavi.

[Br. 534]

[Perena jur strila i plamen ognjeni]

Perena jur strila i plamen ognjeni,
s kom se je stanila sred srдца u meni,
izleti iz luka ki ljubav rastegnu,
sa svu moć od ruka kad k meni opregnu.
Speri ju svu perom, stvoriv ju od zlata,
s pridrazim biserom i s cvitjem da cvata,
neka nje vridnosti u meni nebogu
sve sione bolosti nalasno primogu.

[Br. 535]

[Moje čisto zlato, pokle me Bog stvori]

Moje čisto zlato, pokle me Bog stvori,
odlučen bih na to da me ljubav mori.
Ljubav me taj mori sa svu nje usilos
tere mi govori: "Trpi sve za milos,
svaki je rok blizu, zač ga vrime dvigne;
dni duzi tač nisu da ih noć ne stigne."
Ja taj rok čekaje potrajah svu mladost
i svakčas ufaje tuj prijat nje rados,
jurve sam usahnut milos tuj želeći,
ni možem odahnut bolizljiv cvileći.
Oh, dobro sad vidim da mi gre skončan'je
a svakčas li slidim ljuveno ufan'je.
Ne možem izreći čim hrlo dni lete,
a nî moć uteći od smrti proklete.
Roka smrt ne dava, slidi nas dan i noć,
jur je nje sva slava, vrh svega ima moć;
smiljen'ja ne ima. Što da nas odkupi?
ar zlato ne prima kade k nam pristupi.
Eto kroz taj uzrok, mrim, prî ću umriti
ner budem tadi rok mom srcu viditi.
Nu s', vilo, ti ona ka mi mož ugodit
i segaj zakona u mal hip slobodit.
Togaj te cié molim za svitle tve oči,
da se tač ne bolim, daj mi rok izroči;

imaj me za slugu sve dni moga vika,
odnes' mi tuj tugu, daj mi rani lika.
A mene ć jur steći i sebi slavan glas,
i moćeš još reći na tvoju da sam vlas.

[Br. 536]

[Od jele u gori jur dubak naravni]

Od jele u gori jur dubak naravni
lipše Bog ne stvori ni da je još slavniji.
Tim ljubav od jele sve struga i dilja
kriposne tej strijele kima me prostrilja;
njom da se ne stidim ner dičim očito,
od jele kad vidim ko drivce uzvito.

[Br. 537]

[Nitkor se ne čudi gdi tužan usišem]

Nitkor se ne čudi gdi tužan usišem
i srcem jer svudi bolizljiv uzdišem.
Ljubiti gdi nis' ljubjen muke su paklene;
krostoje sam izgubljen, ter život moj vene.
I dosle jer sam živ, čudim se odveće,
gdi me se ljuven gniv nigdir ostat neće.
O višnji moj Bože, je li ki lik meni,
da mi se odlože sî trudi ljuveni?
Rani bî svakoj lik ner samoj ljubavi:
blaženi taj človik ki jej se izbavi.
I ta[j] je još veće dobročes i blažen
od hude nesrjeće ki nije poražen.
Nesrića i ljubav menije t' su pritvrde,
jak zviru moćni lav mladost mi svu grde.
Ah, krostoje tko ne bi jur želil umriti?
čudim se sam sebi gdi možem živiti.

[Br. 538]

[Ljubav mi domori, ljubav mi dodija]

Ljubav mi domori, ljubav mi dodija
u meni ka gori s čemerom od zmija.
Nu mnogim bi rados kroz ljubav umriti,
u ki broj mu mlados mnim skoro ć viditi;
zač mi se srdačce kako snig snebiva,
kade ga sunačce s gorkostju obsiva.
I dosle jer sam živ, velmi se još čudim,
kroz ovi ljuven gniv tolikoj gdi trudim;
toliko gdi sahnem pritvrđi neg kami,
dan i noć ne odahnem suzeći s grozami;
ni lika nahodim, van smrti pricrne,
sej da se slobodim ljubavi nemirne.
Oh, narav svakomu da svoje hotjen'je,
a srdcu jur momu ljuveno željen'je;
i pticam krila zda da budu letiti,
a meni jur vazda u mukah živiti.
I stvori sunačcu vrh svega svitlosti,
a momu srdačcu razlike žalosti,
razlike žalosti kej mi su priljute.
Vaj svakoj mladosti ke ljubav očute!
Zač u trud pakleni bolje bi da stojim
ner u plam ljuveni život svoj da gojim.
Ke lika nimaju muke su sve trudne;
sej mi se prem daju odveće pričudne.
Er zvizde s nebesa tač htiše, odasvud
kih nas kripos steza na sve što da njih sud;
nu da tî neč, vilo, i rajska tva lipos,
zaman bi m' sve bilo što stvori njih kripos:
ostal bih veće zdrav ner jelin od gora
i jakši nego lav ter tvrđi mramora.
Tač oči sunčane jur višnji t' Bog izda,
pri njih su skončane sve moći od zvizda.
Ti s' moje sve blago i cvit od bisera,
kamen'je s' pridrago s istočnih jezera.
Tim sve tvoj sam pogled što hoće pritvori:
tko stine kako led pozri na nj, da gori;
pozri na nj, da se svih izbavi boleznj,
da mu se još u smih sve svrne s ljubeznj;
i velmi dreselo u mukah tko sahne
pozri na nj veselo, da taj čas odahne.
Nu mene ogrdi i ranu da ljutu,
jakino lav tvrđi stignuvši košutu.
Jur toj mi ne može zatajat moj obraz
kakav je, moj Bože, ljuveni nje poraz;
u sve mi još čini nepravdu suprotiv,
pokle me prihini, kako zvir ukrotiv.
Tvrđa stvar na sviti nigdar se ne vidi,

ka može živiti, ner ljubav tko slidi.
Svaki svezan sužan većma je slobodan
nego ja pritužan, pokle t' bih, vilo, dan;
dan ti bih samohoć, bez rati, primirno,
vas moj vik sa svu moć da t' služim privirno.
Tuj službu i viru plaćaš mi tugama,
cić koje umiru s prigroznim suzama;
ar kroz te grem svudi izranjen do duše.
Ovakoj svim budi neharnu ki služe!

[Br. 539]
[Ljubav jur vidim da kripos]

Ljubav jur vidim da kripos
po sebi nidnu nima,
da nimaš, vilo, tvu lipos
ka mi život vazima.
Jutroska cvitak urešen
cafteći lipo t' sjaše;
nu kad bi k suncu prinesen,
padnuv g zemlji usaše.
Ovakoj ja vas ublidih,
srce t' mi želno strnu,
anđelsko lice gdi t' vidih
da k meni, vilo, svrnu.
Rani mi tuj sve srdačce;
što da činim od mene?
prisvitlo moje sunačce,
život moj kroz te vene.
Evo t' me držiš za sužna
kosom me svezav rusom,
sobom me vodiš pritužna
jak lovac zvir pod uzom.
Toj srcem trpim s veselim,
istom tvoj da sam, vilo,
ar ništar ino ne želim
ner lice tve pribilo.
A inim saj svit darivam
i svaku inu rados,
samo da, vilo, pribivam
gdi je tva rajska mlados.

[Br. 540]

[Gizdava mâ kruno, mojojzi mladosti]

Gizdava mâ kruno, mojojzi mladosti
ka mi da napuno sve trudne žalosti,
molim te cić tvoga priročna zazora
i meni vičnoga od mnogih prikora,
jur kad sam meu družbu, ne čin' da tko reče:
"Ono ki za službu blido ličce steče,
ono ki je taman u srjeći čemernoj,
ar dvori sve zaman toj kruni bisernoj.
Ono ki dan i noć gospoju služeci
zgubil je svaku moć i oči suzeći;
tamna mu još smrca odveće odmili,
s uzdahom iz srca da veće ne cvili."
Rečen'je bez mene još veće usčine,
gdi život moj vene i služba sva gine.
Krostoj svi govore: "Smrtno je zgrišen'je
neharnu ki dvore, ar zgube služen'je;
er takej divice kej svudi jes slava
nî zakon tužice za službu da dava."
Krostoj te ja molim, izvrsna mâ hvalo,
da se tač ne bolim, smiri me daj malo!

[Br. 541]

[Gospođe gizdave, služih dosti lita]

Gospođe gizdave, služih dosti lita
vilu bez zabave najlipšu od svita,
i u sve toj vrime nigdar jo' ne zgriših,
nu slavih nje ime i g zvizdam uzvisih.
Ona ne hti nigdar tej službe procinit
ter za nju da ki dar bude mi učinit.
Razmišljav nje lipos, čudim se gdi može
neharstva da kripos nje srce primože;
er veću gdi da mi ku milos bude dat,
nje ličce kada mi brani mal čas gledat?
Taj prirok njoj budi: cić nje ću umriti,
odlučiv nju svudi vas moj vik sliditi.
Ar možem toj reći i tuj rič svak drži:
jur dobro ljubljeći dobro se dovrši.

[Br. 542]

[Perena zlatna strila u prsi mene rani]

Perena zlatna strila u prsi mene rani
ku pusti onaj vila za sužna ka me shrani.
Tom ranom ja ne tužu, razmi samo toj vili
cić koje gubim dušu i srce moje cvili:
zač nidno bil'je ino ne može lik meni dat
ner lice nje jedino kim me može izvidat.
Krostoј, slavni moj Bože, ti svrni tuj gospoju
za mal hip da pomože pritrudnu mlados moju.

[Br. 543]

[Perena strilice, kom smo svi gizdavi]

Perena strilice, kom smo svi gizdavi,
vrh zvizde danice sva letiš u slavi.
Perena strilice, oh, koli s' jadovna,
ne taji t' me lice, zasveda mi s' skrovna.
Perena strilice, moćno t' me s' ranila
i s ranom tužice u srce pustila.
Perena strilice, tvrdo t' me uhili,
ar mi do dušice sve srce prostrili.
Perena strelice, krostoј sam tvoj sužan,
od tvoje služice čin' da ne grem tužan.
Perena strelice, mimo te vas moj vik
me ljute ranice ne ištu ini lik.

[Br. 544]

[Kruno mâ ugodna vrh svega na sviti]

Kruno mâ ugodna vrh svega na sviti,
zasveda s' podobna lipši dar primiti,
prim' ovoj zasada za ljubav veselo
mom srcu ka vlada i kom se sve spelo.
Ki je dar, ne gledaj, nu viđ tko te ljubi,
ter mom srcu ne daj ufan'je da gubi.
Budući sasvijem tvoj, kako se jur vidi,
gdi nije vas hip moj na tvôj zapovidi?
Molim te cić toga, čin' da t' sam ja pridani,
ter mene svim tvoga spomeni niki dan.

[Br. 545]

[Gdi može sunačce s nebesa poginut]

Gdi može sunačce s nebesa poginut
i moje srdačce bez vile počinut?
Gdi može sunačce potamnit meu zvizde
i moje srdačce kroz rajske nje gizde?
Gdi može sunačce nazad se uzvrnut
i moje srdačce prid vilom ne trnut?
Gdi može sunačce ne bit čista svitlos
i moje srdačce ne prosit nje milos?
Gdi može sunačce igdir se ustavit
i moje srdačce tej vile izbavit?
Gdi može sunačce bit niže mjesečca
i moje srdačce ne želit nje vjenčca?
Gdi može sunačce svu svitlos izgubit
i moje srdačce tuj vilu ne ljubit?
Gdi može sunačce da svitu zrak brani
i moje srdačce da se njoj ne hrani?
Gdi može sunačce uokol da ne gre
i moje srdačce za vilom da ne mre?
Gdi može sunačce dan i noć ne stvorit
i moje srdačce ljuveno ne gorit?
Gdi može sunačce van svoga puta bit
i moje srdačce tuj vilu pozabit?
Gdi može sunačce svoj pravi put oči
i moje srdačce bez nje se pomoći?
Gdi može sunačce na nebu ne sjati
i moje srdačce tuj vilu ne zvati?
Gdi može sunačce igdar se umorit
i moje srdačce tuj vilu ne dvorit?
Gdi može sunačce svoj narav ostavit

i moje srdačce nje lipos ne slavit?
Gdi može sunačce igdar se starati
i moje srdačce tej vile parjati?
Gdi može sunačce ne sjat lipše zvizda
i moje srdačce ne smišljat nje gízdâ?
Gdi može sunačce četvrto nebo oć
i moje srdačce bez vile imat moć?
Gdi može sunačce sjati bez svitlosti
i moje srdačce stat bez nje milosti?
Gdi može sunačce cić zvizda bit tamno
i moje srdačce tom vilom bit sramno?
Gdi može sunačce bil'ju branit kripos
i moje srdačce ne mislit nje lipos?
Gdi može sunačce tamnosti pridružít
i moje srdačce vili se ne tužit?
Gdi može sunačce idnu žalost ćutit
i moje srdačce prid njom se ne smutit?
Gdi može sunačce stranputi zabludit
i moje srdačce kroz vilu ne trudit?
Gdi može sunačce tamnosti ke vidit
i moje srdačce nje lipos ne slidit?
Gdi može sunačce mimo svoj put minut
i moje srdačce prid vilom ne stinut?
Gdi može sunačce mrkloj tmi ne udit
i moje srdačce nje milos ne žudit?
Gdi može sunačce s nebom se razdilit
i moje srdačce kroz vilu ne cvilit?
Gdi može sunačce nebesa ne mirit
i moje srdačce njoj se iznevirit?
Gdi može sunačce misečcu zrak tajat
i moje srdačce vile se ohajat?
Gdi može sunačce idnoj tmi zavidit
i moje srdačce prid vilom ne blidit?
Gdi može sunačce misečcu zrak ne dat
i moje srdačce nju često ne zgledat?
Gdi može sunačce tmi biti ugodno
i moje srdačce od vile slobodno?
Gdi može sunačce igdir se dreselit
i moje srdačce nje ličce ne želit?
Gdi može sunačce rosom se ne gojit
i moje srdačce bez vile pokojit?
Gdi može sunačce s ledom se ugodit
i moje srdačce ljubavi slobodit?
Gdi može sunačce u istok zapadat
i moje srdačce taj vila ne vladat?
Gdi može sunačce svim ne bit općeno
i moje srdačce ne bludit ljuveno?
Gdi može sunačce za mal hip odahnut
i moje srdačce cić vile ne sahnut?
Gdi može sunačce ne bit nebu dika

i moje srdačce ne prosit nje lika?
Gdi može sunačce sam sebe razdvojiti
i moje srdačce mâ vila ne svojiti?
Gdi može sunačce da vrh nas ostoji
i moje srdačce nje gniva ne boji?
Gdi može sunačce s nebom se razlučiti
i moje srdačce kroz vilu ne mučiti?
Gdi može sunačce tamnos ne objavit
i moje srdačce prid njom se ne stravit?
Gdi može sunačce igdar se spokojiti
i moje srdačce s vilom se s tom dvojiti?
Gdi može sunačce nebo priz dan opteć
i moje srdačce sluga se njoj ne reć?
Gdi može sunačce uz nebo ne iti
i moje srdačce bez vile živiti?
Sve što bit ne može, prî će sve moći bit
negli ja, moj Bože, tuj vilu ne ljubiti!

[Br. 546]

[Pođi mi, rozice, k onojzi gospoји]

Pođi mi, rozice, k onojzi gospoји
ka meu sve divice jak anđel ustoji.
Gizdavo jur gleda kako sve taj vila
ka nigdar mir ne da od jadovnih strila,
jelinke striljaje u ovoj dubravi
skrovno ki se taje cić gorke ljubavi.
Ondaj kad ju vidiš, rumena rozice,
čin' da ne ublidiš, kako i me lice.
Reći ćeš od mene slobodno toj vili
kako m' život vene odkad me prostrili;
er me je striljala bez nidne milosti
i trud s ranom dala ki je pun bolosti.
Tu joj ćeš još reći koli sam poslušan,
milos nje dvoreći kako virni sužan;
ar soko prî se će s grlicam umirit
me srce ner se će od nje iznevirit.

[Br. 547]

[Gizdava krunice, kroz te m' srce gori]

Gizdava krunice, kroz te m' srce gori,
skin' mi dil tužice, da me tač ne mori.
Ja t' pridem umiljen, proseći milosti,
da tobom uđiljen budem tve svitlosti:
od tebe uhiljen dilim se suzeći,
tom ranom ucviljen, čemerno tužeći.
Reci mi zač prosiš od Boga vesel'je,
tač pokle mom nosiš srdačcu dresel'je?
Ere Bog nebeski, koga vas raj slavi,
tere kralj anđelski ovoj nam svim pravi:
"Tko dili milosti milos će imati,
tko daje žalosti žalos će prijati."
A ja kad smiljen'je od tebe usprosim,
u srcu cviljen'je gorčije odnosim.

[Br. 548]

[Jur na te a tebi neka t' se potužu]

Jur na te a tebi neka t' se potužu:
ka t', vilo, hvala bî da t' zaman ja služu?
Ne hoće toj oni pravedni višnji Bog,
ni ljudski zakoni, ni nidan još razlog
nemilos da tvoriš za ljubav i viru,
ter da me tač moriš željom kom umiru;
nu sud ki sve združi i svitu mir vrati,
pravi: "Čim tko služi, time ga jur plati."

[Br. 549]

[Nika bez imena mladahta gospoja]

Nika bez imena mladahta gospoja
drži t' me svezana s trudom bez pokoja;
cić togaj uzdišem jak jelin pod uzom,
a oči uzdvižem k nebu s ljutom suzom.
Gdi život moj skrati i mlados rasčini,

tuj da jo' Bog plati nepravdu ku m' čini.
Jur toj se očito na obraz moj vidi
koli jadovito sve vehne i blidi.
Očima još nî moć zatajat žalosti
ke suze dan i noć, cvileći s bolosti.
Rič ku još izustim, van budem pokoja,
što godir ne pustim uzdaha bez broja;
er, srcem pritužan, nî moć da odolim,
pokole bih sužan toj vili ku molim.
Za rajske očice, kej su jak dvi zvizde,
z' anđelsko još lice i za sve nje gizde,
da me ne izgubi nje pozor veseli, -
tako ju toj ljubi nje srce što želi.

[Br. 550]

[Gdi su pisni za me ner za one vile]

Gdi su pisni za me ner za one vile
ke su zlate prame okol glave svile,
ter okol tancaju s bisernim vinačcem,
ufan'je svim daju ki ljube srdačcem,
iz glasa pojući s uzdahom prislacim,
ljubko njih zovući s pogledom jur kracim,
svak da se pokripi bez sumnje ki mniše
njih pozor prilipi da zaman želiše.
Oj, neka tí kolo tancaje vladaju
kojih tač oholo njih vile zgledaju;
za njih je sva rados i slavne tej pjesni
u kih je sva slados nebesnih ljubezni.
Rok dokle bude doć da se svaka plati
za milos dan i noć muka ka se pati?
Za moju nu mlados sad nisu jur pisni,
ni nidna još rados ner s tugom bolizni.
Er vilu ku slidim kroz rajski nje pozor
nigdir ju ne vidim u svital ovi dvor,
ni čujem nje usti s ljuvenim zakonom
onu rič ku pusti anđelskim romonom.

[Br. 551]

[Svani mi, svital dan, ki caftiš lipotu]

Svani mi, svital dan, ki caftiš lipotu,
ar ti si za lik dan mom trudnu životu.
Ljubav me jur tira, kroz ku suze točim,
ter mi ne da mira s ognjem prižestocim,
jadovno striljaje sa svu moć i kripos,
nimalo smišljaje na tamnu nje slipos.
Od oči počanši, sve srce i pamet
i vlas moj najmanši, vaskolik jur sam spet
ranami od smrti, kej mi život krate,
jak brzi kad hrti jeljenka uhvate.
Evo te još molju, svani mi, svital dan,
na moju nevolju ar mi si za lik dan,
da me ovej rati ku mi ljubav čini
budeš odrvati, ere me rasčini.
Inim se pomoći ja ne vim ner tobom,
srid mrkle sej noći popala ka je tmom
rad gustih oblaka ki mi su odasvud
obujmili svaka kako hti ljuven sud.
Zatoj nî moć vidit misečca ni zvizde,
da bih mogal slidit tej jasne njih gizde;
a ti, prisvital dan, ne haješ tamnosti,
krostoj mi s' za lik dan mojojzi bolosti.

[Br. 552]

[Gizdava mâ vilo, ka mi s' jak svitli dan]

Gizdava mâ vilo, ka mi s' jak svitli dan,
tve ličce pribilo na prozor da' mi van;
jur sahnem da vidim anđelsku tvu lipos
dan i noć ku slidim sa svu moć i kripos.
Oj, vilo gizdava, daj vidit tve lice
u kom je sva slava nebeske danice.
Ranu još ku mi da tvoj pogled prilipi,
njim sad me izvida' i trudna pokripi.
Evo t' sam jur skončan; smrt mi je primila
kroz pogled tvoj sončan kojim me s' smamila.
Tuđin žali mene, obraz moj kad vidi
s uzdahom gdi vene i tamno gdi blidi;
a ti se ne stidiš, biserni moj cvite,
gdi mene tač vidiš da ginem krozi te!
Molim te još, vilo, ne čin' se želiti,

tve lice pribilo dopus' mi viditi;
jer trudne muke su dragoga želiti,
još muke veće su ne moć ga viditi.

[Br. 553]

[Ako bih rekao smiljeno]

Ako bih rekao smiljeno
da tančaš, divno kolo,
lipostju s' toli svršeno,
dostojno s' bit oholo
kroz vilu kejzi vinačac
cti lipostju meu vama,
kako i jasan mjesečac
kad sine meu zvizdama.
Tko želi vidit danici
na nebi ka je svitlos,
pozri vilu u krunici,
u koj je rajska milos.
Jak vita jela u gori
pozor je nje uzvišen,
svitlostju lice nje gori,
kojoj sam velmi snižen.
Evo još tko želi vidit
privelik dar s nebesa,
nu nitkor nemoj zavidit
vidivši taj čudesa,
oči tej gdi vila ima,
k sunačcu ke kad svrne,
svu mu svitlos uzvazima,
a meni život strne.
Rasla nî samo s vilama,
za lov da je stvorena,
upored nu je [s] zvizdama
i s anđelci gojena.
Krostoј ljubav nima kripos;
kojom bi mogla smutit,
jur za mal hip da nje lipos
ljuven stril bude ćutit.
O čudno t' vidih gdi toči
suze niz svoje lice
ditece nago bez oči

s krili kako i ptice.
Toj biše bog od ljubavi,
bezumnim ki je tužan,
i čujah dobro gdi pravi
kojojzi ja bih sužan:
"Jakos nut kripas taj steče,
sve su s njom višnje sile;
vas mi luk skrši u peče
i moje zlate strile;
a vrući plamen izgasi
u kom vas gorih tvrdo,
gnivno t' me u svem porazi,
opustiv svasma grdo!"

[Br. 554]
[Svakomu na saj svit nî bolje umriti]

Svakomu na saj svit nî bolje umriti
ner kad bude u cvit najlipše živiti.
Krostoј da me htīše tamna smrt ulovit,
muka mi ne biše ner pokoj stanovit.
Nu cić dva uzroka, kada me naskoči,
odveće žestoka biše mi prid oči:
zač dobro znah, vilo, jer bi u žalosti
tve ličce pribilo prišlo tamno dosti;
još bi zlatne vlase sve grdo rastrgla,
ter bi ih niza se po zemlji razvrgla,
i grozno suzila dan i noć brez sanki,
a srcem cvilila vinu bez pristanka,
s uzdahom tužeći i sebe nemilo
nesrićnu čineći, a ne mene, vilo.
Tač svako t' vesel'je znah da bi zginulo
ter se u dresel'je sve svasma svrnulo.
Čudo jer ostah živ, tej misli kad imah,
ter svakčas boližljiv veću tugu primah
da tač nepokojna ne umre tva mlados
i ti ka s' dostojna za rajsku svu rados.
Vilo, moljah Boga kroz ovi još uzrok
života jur moga da prodli za mal rok,
dokle te zagrlim i s tobom govoru,
s celovom prihrim dan i noć ki dvoru.
Zatim prid' skoro smrt, taj me hip umori,
jakino brzi hrt jelinka u gori;
ar bi mi sad u cvit najbolje umriti,
kad mi je na saj svit najlipše živiti.

[Br. 555]

[Tamnu smrt smišljaje ajli poslinji sud]

Tamnu smrt smišljaje ajli poslinji sud
mnozi prave da je s mukom najgorči trud.
Od mnogih dovolje dobroda toj slušam,
nu onoj znam bolje sam što svakčas kušam.
Huđi trud ne vidim od želje ljuvene,
dil ke moćno blidim, ar mi život vene,
bez mire dan i noć moćno me mučeći,
odroniv mi svu moć i vas vid suzeći.
Nî samo toj meni, nu je svim ki čute
udorac ljuveni po razlike pute.
Krostoј bi svim bolje tamnu smrt prijati
ner od svoje volje ljuven zakon znati;
bez broja jer svakčas ljubav mukâ ima,
a smrt pod jedan glas za mal hip trud prima.
Ka je smrt ina stvar ner jednom izdahnut
ter prijat ognjen dar jak dubak usahnut,
ne ćutiv bolosti ni muke svitovne,
ni nidne žalosti u srcu jadovne?
A ljubav na saj svit vas je trud pakleni
svim ki žele živit u slavi počteni.
Krostoј mudri prave da svake mladosti
hrlo se izbave ljuvene ludosti.

[Br. 556]

[Kad službi taj neće ka je sva čes moja]

Kad službi taj neće ka je sva čes moja,
ne služah ja veće, ni mi se dostoja.
Od segaj jur doba, koliko moć budu,
čim se uspodoba, da jej se ja bljudu,
me oči ter pogled od nje vinu svrnuv,
prid kom stinih jak led, u srcu protrnuv.
I zasvejer gorah i vehnih kako cvit,
često ti govorah: "Nemoj me objavit;
viruj mani sada i znaj stanovito,

nesrića mnom vlada, vidjećeš očito."
A ti mi pravljaše: "Ja i vila moja,
po dobro najdraže, sva smo srića tvoja.
Veće duše svoje i svoga života
ljubi molbe moje nje rajska lipota.
Ufam meni, svomu, toj se će umolit
da se srcu tvomu ne da većma bolit
cić moje ljubavi, ku ću sad poznati
jeda ino pravi ner bude izdati.
A ja t' rekoh: "Budi sve kako sam praviš,
me nesriće ćudi nu nisi jošte viš.
Krostoј sad nî čudo jere bî toј tako,
nu bi bilo čudo da bude inako;
huda srića dosti jer nî sad začela,
nu me od mladosti svega u svem spela.
Mni mi se, na saj svit ki čas me Bog javi,
odlučen bih živit s nesrićnom ljubavi,
koja mi svaki mir hoteći odilit
ne da mi još nigdir ni tužit ni cvilit.
Nje gorke strile dar jur moga srdačca
ne popušta nigdar jak svitlos sunačca;
jere u prsi me stanovit dom stavi,
da većma muči me i u san i javi.
Nesrića zločesta još je većma ktomu
svakomu ke nesta ner meni samomu.
Ona me uzela za virna nje druga,
pače moćno spela da joj sam svim sluga, -
ne sluga ner sužan tere rob kupljeni,
do smrti da tužan imam trud pakleni.
Svaki se put moj zna i stupaj s tmom vidi,
nesrića žalosna ar me svudi slidi
i sve protiv čini mojojzi mladosti,
ku svasma rasčini bez nidne milosti;
jer da se gdi primim kej gore kamene,
gora bi taj čas mnim grinula vrh mene.
Od moje mladosti što ću sad učinit
i s ovom žalosti gdi se ću prihinit?
komu li pocvilit da si me požali,
ajli kim primilit ki bi me čuvali?
Vajmeh, oh, vaj meni, nesrićo nemirna,
krozi dar ljuveni koli mi s' čemerna!
I vajmeh još meni, nesrićo nemila,
u sî dar pakleni tvrdo se s' obvila,
ter protiv odasvud u svem si mâ šteta,
kako tvoj hoće sud, nesrjećo prokleta!
Krostoј, pokle tač hoć, budi t' volja tvoja,
tužeći dan i noć, da sam bez pokoja.
A ti, moj primili, sve viruj sad vidiv,
s razlogom da cvili život moj trudno živ.
Ak' me ljubiš toli kako praviš meni,

sad mnom se poboli i tužno poveni.
Odsad tve vesel'je sa mnom bud' polovno,
a moje dresel'je veće dvaš jadovno;
jer žalos s vesel'jem mnogo se zli sklada,
zač rados dresel'jem nimalo ne vlada."

[Br. 557]

[Tko je tač mramoran, rec' mi Boga dila]

Tko je tač mramoran, rec' mi Boga dila,
da nije pridvoran ovihih cić vila,
oholo njih obraz gdi pušta gork poraz?
Ljubav me njih sveza lipostju gizdavom,
ka sleti s nebesa s biserom i slavom;
tim nisam ja tužan jere sam njih sužan.
Jur tko se, ukrotiv, njim ne bi dal snižen,
tač gdi gre suprotiv njih pozor uzvišen,
najliše njih obraz gdi pušta gork poraz?
One su dvi zvizde, pače dva sunačca,
u kih su sve gizde od moga srdačca;
tim nisam ja tužan jere sam njih sužan.
Ružu ter bili snig licem su dobile,
a ljubav i nje stig pozorom slomile,
oholo njih obraz gdi pušta gork poraz.
Eto sam poziraj ter viruj sam sebi
da toli svital raj na zemlji još ne bi;
tim tko bi bil tužan ostavši njih sužan?
Tim jur ih slidimo svom našom kriposti,
da bolje vidimo njih čudne liposti,
najliše njih obraz gdi pušta gork poraz.
A ja ih otravljen li slidim i tiram,
da budem izbavljen želje kom umiram;
tim nisam ja tužan jere sam njih sužan.

[Br. 558]

[Za virno služen'je, oj kruno vrh vila]

Za virno služen'je, oj kruno vrh vila,
dala mi s' tužen'je s nalipom od strila,
kima sam ustriljen usrid srca moga
ajli t' sam umiljen zacić lica tvoga,
koje mi primaga svu moć od srdačca.
Oj kruno pridraga, lipša si sunačca,
nu s' tvrđa mramora, kade je ostavljen
odasvud srid mora, od valov da je bjen;
ar za virnu službu ino mi ne vraćaš
razmi želnu tužbu i smrt kom me plaćaš.
Jur sama od sebe, oj vilo, imaj stid
služeći jur tebe gdi tužan grem i blid;
s lipostju nu gledaj da ti se um sklada,
ter srcem jur ne daj neharstvo da t' vlada.
Čin' da te primože pritrudan život moj
i tuge odlože ke mi su kroz dar tvoj;
muke i boljezni i želno cviljen'je
čin' da te s ljubezni svrnu na smiljen'je.
Cić tvoga uzroka, oh, ne čin' mu mlados
da umre při roka, izgubiv svu rados;
ar moj umor taki biti će tvoj grijeh,
a inim jur svaki razgovor i smijeh.
Kroz ljubav umriti velmi se veselim,
i sad na sem sviti ja ino ne želim;
jer što je smrt ino ner jednom izdahnut,
ter ostat jakino ružan cvit usahnut?
Ajli me Bog sudi i na sí trud stvori?
prokleta smrt budi ka me ne umori!
Nu sve što ja veće tamnu smrt uzmolim,
većma se odmeće nje lukom oholim;
ere smrt vesele vesel'ja izbavlja,
a ki ju užele, tej s tugom ostavlja.
O vilo gizdava, najlipša od vila,
ka s' jakša od lava cić ličca pribila,
velmi te još molim za rajsko tve lice,
ne čin' da se bolim, o lipa divice.
Imaj me za sužna vas moj vik i potom
ne čin' me pritužna stat s gorcijem životom;
neka sam tobom živ, daj mi rani lika,
ne umor' poraziv neharno človika.

[Br. 559]

[i za nju jedinu vas venem i blidim]

.....

[i] za nju jedinu vas venem i blidim.
Razlike boljezni ni sve moć izreći
što cić nje ljubezni ponosim trudeći,
u dilo er svako velmi se usilim,
jeda se gdi kako nje srcu primilim.
I gdi kad moć stečem, stegne me želin'je
da jo' ja tuj rečem, strah pustiv u smin'je:
"O vilo, ka s' mani jak anđel s nebesa,
ako me izrani, da zač me jur sveza
za svitle tve vlasi kima me s' svezala?
zač me tač porazi? ka t', vilo, bi hvala?
ter ne imam ja moći pritužnu mu mlados
da možem pomoći i dat jo' ku rados.
O vilo gizdava, najdraži moj cvite,
ka t' može bit slava da zginem krozi te?
Nisi led studeni, nis' mramor pritvrđi
tvoj pozor da meni sve službe pogrdi.
Jer mož li trpiti da ja tvoj a za te
tač budem umriti služeći t' bez plate,
ki stvoren bih na to da t' služim vas moj vik
za nidno jur zlato neg za imat rani lik."
Tu ju sram obide i bilo nje lice
rumeno sve pride kako cvit ružice;
nu da se njom hvalim mir mi ni čas ne da,
daj smihom primalim da na me pogleda.
Ne imam li uzroka tužit se ljubavlju
i zvat smrt při roka da je se izbavlju?
jer kade huđe bi ki človik izgubljen
neg poznav, gdi ljubi, da nije obljubljen?

[Br. 560]

[Pridrago sej lito i svi dni ostali]

Pridrago sej lito i svi dni ostali
s vesel'jem čestito često t' se zbirali.
Rajski mir da ti je dan s nebes u tve krilo
i pokoj ugodan ter zdravje primilo.
Jak lipim prolitjem kad se polja diče,
s razlicijem gdi cvitjem zelen po njih niče,
tač dobro razliko da bi t' se stjecal,
gizdava mâ diko i moja sva hvalo.
Neka se dreseli svak tko ti zavidi,
a dragi veseli tvu lipos ki slidi.